

Konstytucja stanowi, że każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd - art. 45 ust. 1 - wskazuje RPO. Dlatego w jego ocenie każdy obywatel, również pozbawiony wolności, powinien być uprawniony do środka ochrony prawnej, który pozwalałby mu zapewnić sprawne działanie sądu w jego sprawie. Sprawność i efektywność są jednymi z podstawowych wartości sądowego stosowania prawa, jak też warunkami skuteczności prawa w ogóle. Nie ma również powodów, by osobom pozbawionym wolności odmawiać jednakowego traktowania przez władzę publiczną.

- Pozbawienie środka prawnego przeciwdziałającego przewlekłości na etapie postępowania wykonawczego, będącego konsekwencją wprowadzenia do obrotu prawnego art. 2 ust. 1b ustawy skargowej, jest nie do pogodzenia ze wskazanym przez TK w wyroku z 9 czerwca 1998 r. obowiązkiem ustawodawcy ustalenia odpowiedniego prawa, w tym procedury, aby zainteresowany podmiot mógł skorzystać z prawa do sądu. TK zauważa także, że konstytucyjny zakres prawa do sądu jest szerszy niż zakres zawarty w prawie międzynarodowym, w tym m.in. w art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka. Pojęcie sprawy w ujęciu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP powinno być rozumiane szeroko. Jest ono autonomiczne, nie można go objaśnić, stosując interpretacje zaczerpnięte z konkretnych gałęzi prawa – cywilnego, administracyjnego czy karnego - wskazuje RPO.

Dodaje, że wąskie rozumienie tego pojęcia, np. ograniczenie się tylko do sprawy w rozumieniu prawa karnego, mogłoby zaś stanowić przeszkodę do pełnego zrealizowania prawa do sądu. - Ustalanie elementów tworzących sytuację prawną danego podmiotu, czyli tzw. aspekt materialnoprawny prawa do sądu, wymaga odwołania się do całego systemu prawnego. Natomiast aspekt formalnoprawny jest niezależny od poszczególnych ujęć proceduralnych. Mając na uwadze autonomiczność pojęcia sprawy w takim ujęciu, realizacja prawa do sądu będzie obejmować wszystkie przypadki, w których mamy do czynienia z rozstrzygniem o prawach danego podmiotu, a natura danego stosunku wyklucza możliwość arbitralnego rozstrzygnięcia o sytuacji drugiego podmiotu w tym samym stosunku. Podobne stanowisko zawarł Sąd Najwyższy, który stwierdził, iż „art. 45 ust. 1 Konstytucji jest szerszy od przewidzianego w art. 6 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności przynajmniej w tym sensie, że nie ogranicza prawa do sądu do spraw cywilnych i karnych” - podsumowuje RPO.

Dodaje, że dlatego konieczne jest ponowne ustawowe zagwarantowanie możliwości wniesienia skargi na przewlekłość postępowań rozpoznawanych na podstawie K.kw.

Skazany nie może złożyć skargi na przewlekłość postępowania wykonawczego w przedmiocie udzielenia mu przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności co jest niezgodne z Konstytucją, a konkretnie z prawem każdego do sądu - wskazuje Rzecznik Praw Obywatelskich w postępowaniu Trybunału Konstytucyjnego dotyczącym jednej ze skarg konstytucyjnych.

PO Marcin Wiącek wnosi o stwierdzenie, że:

art. 2 ust. 1b ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 r. poz. 75, ze zm.), w zakresie, w jakim wyłącza możliwość złożenia skargi na przewlekłość postępowania w postępowaniu wykonawczym w przedmiocie udzielenia skazanemu przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności, jest niezgodny z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP.

Czytaj więcej na Prawo.pl:

<https://www.prawo.pl/prawnicy-sady/skarga-na-przewleklosc-sprawy-o-przerwe-w-karze-rpo-pi-sze-do-tk,523637.html>

